Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

01 Temmuz 2016
Sayı: 217

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Atatürk Havalimanındaki vahşet, kapitalist düzenin vahşiliğinin bir uzantısı

28 Haziran gecesi Atatürk hava limanında 3 canlı bombanın gerçekleştirdiği intihar saldırısı sonucu, son bilgilere göre, 44 kişi öldürüldü ve 40'ı ağır yaralı 250'den fazla kişi yaralandı. Hükümet, diğer terör eylemlerinde olduğu gibi hemen yayın yasağı getirdi. Belli ki tüm gerçeklerin ortaya çıkmasını istemiyor. Olayın hemen ertesinde yapılan polis baskınları, eylemcilerin bilindiğini de gösteriyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Ne yazık ki son bir yıl içerisinde, benzer biçimde on terör saldırısı gerçekleştirildi: 17.07.2015'te Suruç'ta; 10.10.2015'te Ankara'da, 12.01.2016'da Ankara'da; 13.02.2016'da Ankara'da; 19.03.2016'da Taksim'de; 27.04.2016'da Bursa'da; 01.05.2016'da Gaziantep'te; 07.06.2016'da Vezneciler'de ve 28.06.2016'da Atatürk Havalimanı'nda.

Bu saldırılarda ölenler, yaralananlar, sakat kalanlar, sevdiklerini kaybedenler, çalışamaz duruma gelenler, hiç biri, saldırganların gerekçelerinin ne karar alıcısı ne de uygulayıcısıydı. Vezneciler'de, Atatürk Havalimanı'nda diğerleriyle birlikte, geçinmek için sadece emir altında işini yapan emekçiler de öldü.

Terör saldırıları, baskılar, en doğal ulusal haklarını isteyen Kürt halkına karşı yürütülen iç savaş ve hepsinin yol açtığı ölümler, vahşetler, yıkımlar ve baskılar ne dinle ilgili ne de beklenmedik. Tüm bunlar, Ortadoğu'daki vahşetle ilgili, AKP hükümetinin hem Suriye hem de Kürt sorunu konusunda izlediği siyasetlerin sonucu. Tüm bunların bir sorumlusu da AKP iktidarı.

AKP iktidarının El Nusra, DAEŞ gibi İslamcı terör örgütlerini, bir kaç ay öncesine kadar nasıl desteklediğini öğrenmek için bir kaç haber dinlemek, internete bakmak yeterli. Suriye'de, Esad iktidarını yıkacağı beklentisiyle önce el Nusra Cephesi'ne (DAEŞ'e katıldı), sonra da Kürt bölgesi kurulmaması için Kürt kenti "Kobane düştü düşecek" diyerek, Türkmen örgütlerle birlikte o zamanki adıyla IŞİD'e kamyonlarla, ağır silahlar bile gönderildi.

Erdoğan "Esad, Suriye'nin üçte birini kontrol ediyor" diyerek, o zaman güçlü görünen IŞİD'den yana oynuyordu. ABD, İran, Rusya şimdi dengeleri değiştirdi. Ancak Erdoğan'ın diktiği çamlar, masumların üzerine devriliyor.

DAEŞ, hem Irak'ta hem de Suriye'de sıkıştı. Ayrıca son bir haftada, Türkiye'de üst düzey yöneticileri gözaltına alındı; kıskıç daraldı. Erdoğan, "Fırat'ın doğusuna geçilmesine izin vermeyiz", "kırmızı çizgimiz" laflarını ağzından çıkaramıyor. Çünkü ABD'nin ve Kürt milislerin de çabasıyla DAEŞ'in, Türkiye'den açık kapısı 98 kilometreden, 70 kilometreye düştü.

İşte bu nedenlerle Türkiye, artık DAEŞ'in doğrudan en önemli hedefi haline geldi. Erdoğan ve hükümet, bugünkü cehenneme giden taşları, söylediklerinin aksine terör örgütleri arasında ayırım yaparak, yanlış siyasetleriyle döşediler.

Şimdi herkesi, kendi saflarında birlik olmaya çağırıyorlar. Bu çağrının hedefinde; işçi sınıfının haklarına saldırı, baskı ve Kürt kitlelere karşı yürütülen savaşı kabul ettirmek de var! Asla onlarla birlik olmaycağız!

Biz, devrimci komünistler, teröre tamamen karşıyız ve tepkimiz sonsuz. Ancak sömürü düzeni ve AKP gibi iktidarların devam ettiği müddetçe terör saldırıların son bulmayacağını çok iyi biliyoruz. Evet, tek çözüm bu canileşen sömürü düzeni kapitalizme işçi sınıfının son verip kendi iktidarını kurmasıdır. Marks'ın o meşhur deyiminin güncelliği ve önemi her geçen gün daha da artıyor: "Ya sosyalizm, ya barbarlık." (01.07.2016)

Emekçinin Gündemi

“Yeni Osmanlıcılık” mazide kaldı!

Hükümet, aslında Erdoğan, bir kaç gün içerisinde, kendisinin kopardığı İsrail ve Rusya ile ilişkileri yeniden başlattı. Ilişkilerin kopması, Erdoğan'ın “Yeni Osmanlıcılık” hayaliyle ilgili olabilir ancak ilişkilerin kurulması kesinlikle ABD'nin Ortadoğa planlarının sonucu. ABD'nin etkisi öyle güçlü ki Erdoğan, sadece Yeni Osmanlıcılıktan dönmüyor, kendi döneminin tüm siyasetinden dönüyor!

Aralarında bağlantısı olmayan iki parçaya bölünmüş Filistin'in, islamcı Hamas yönetimindeki Gazze'ye yardım götüren bir geminin, İsrail askerlerince basılıp 10 kişinin öldürülmesinin ardından İsrail ile siyasi ilişki bitirildi, yeni anlaşma yapılmasa da ekonomik ilişkiler tam gaz sürdü.

Erdoğan üç şart ileri sürmüştü; özür dilenmesi; ölenlerin ailelerine tazminat ödenmesi ve en önemlisi Gazze'ye İsrail'in uyguladığı ambargonun kaldırılması.

Mart 2013'te, ABD başkanı Obama, İsrail'deyken, İsrail cumhurbaşkanı Netanyahu'ya Erdoğan'ı aratarak, kendi yanında sözlü özür diletti. Bugünkü anlaşma da, doğrudan ABD'nin gözetiminde yapıldı.

Başbakan, özür şartının daha önce yerine getirildiğini söyleyerek anlaşmayı açıkladı: İsrail, ölenlerin aileleri için oluşturulan fona 20 milyon dolar aktaracak, para hükümet tarafından uygun gördüğü şekilde dağıtılacak ve bunun karşılığında Türkiye, İsrailli asker ve yetkililerle ilgili açılmış davaların düşmesini sağlayacak. En önemli şart olan İsrail'in Gazze’ye uyguladığı abluka güya kalkacak; Türkiye, bir İsrail limanı üzerinden Gazze'ye bir insani yardım gemisi gönderecek, Gazze'de altyapı, konut yapacak, daha önce inşa edilen hastane açılacak.

Eş zamanlı açıklama yapan İsrail başbakanı ekonomik

fırsatları sıraladı: İsrail'den Avrupa'ya, Türkiye üzerinden, doğalgaz sevkiyatının önünün açıldığını, doğalgazın “İsrail'in sandıklarını muazzam bir hazineyle dolduracak potansiyele sahip" olduğunu ve Gazze'ye denizden ablukanın kalkmadığını vurgulayarak; "bizim güvenlik çıkarlarımız için büyük öncelik taşıyor, Hamas'ın güçlenmemesi için bu konuda taviz vermek istemedim" diye de ekledi.

İki tarafın siyasetçileri, birbirini aratmayacak kadar başarılı. Herkes istediğini gerçekleştiğini söylüyor.

İsrail ile ilişkiler koptuğunda Erdoğan, Filistinlilerin haklarını savunan bir lider gibi davranıyordu. O tarihten bu yana İsrail, Filistinde öldürmeye, yakıp yıkmaya devam etti, ediyor da. Bu süre içinde Erdoğan, ağzını açmadı, hiç bir şey yapmadı.

Benzer durum, Rusya için de geçerli. Hem Suriye siyaseti çıkmaza girdiği hem de en yoğun olmaları gereken aylarda işsiz gezen Antalya esnafının protesto yürüyüşünün de anlattığı turizm krizi nedeniyle Erdoğan, ister istemez manevra yapıyor.

Bu süreç, Mısır'da, ABD'nin denemitinde iktidara gelen generallere uzaktan kafa tutup ilişkileri kopardığı Mısır'la da yaşanacak. Hatta Esad ile de olabilir.

Bu manevralar, on binlerce insanın ölümü, milyonlarca insanın göçü, çok daha fazlasının büyük acılarını üzerinden yaşanıyor.

ABD, Ortadoğu'daki çıkarları için öncelikle İsrail ile Türkiye'yi aynı safa getirdi. Türkiye ve İsrail, yani Ortadoğu'nun en baskıcı, en çok savaş siyaseti izleyen ve en büyük askeri güçleri, ABD'nin gözetiminde anlaşıp halklara jandarmalık yapacak.

ABD'nin, Rusya'nın, yerel işbirlikçi, gerici liderlerin kendi ülkelerinde, Irak ve Suriye'de kuracakları düzene bekçilik edecekler. Gerisi onlar için ayrıntı. Ne ölenleri ne Filistinlileri önemsiyorlar. (01.07.2016)

Siyasi ve sosyal ortam işçi haklarını budama bahanesi

Kiralık işçilikten sonra kıdem tazminatı gündemde. Patronlar, zaten yıllardır ödemedikleri tazminatın, tamamen kaldırılmasını ya da kısılarak devletin kasasından ödenmesini istiyor. Patronlar aslında artık ücreti bile ödemek istemiyor.

Bir çok küçük işyerinde “kısa çalışma ödeneği” adı altında, turizm işkolunda ise çalışanlar, İşkur işçisi gösterilerek, asgari ücretleri devlet tarafından ödeniyor. Hükümet, emekçilere kriz yok ekonomik durum çok iyi derken, patronlara kriz dönemindeki kıyakların daha fazlası yapılıyor.

Emekçilere sadece “tatlı hayat” masalı anlatılmıyor, sopa da sallanıyor. Her mücadele, patronların emrindeki polisin baskısından nasibini alıyor. Kürt illerindeki vahşi şiddet de hem Kürt kitlelere hem de emekçilere gözdağı.

Gerçekte ise milyonlarca emekçi geçim derdinde. Bu yıl başında 17 milyon 785 bin kişinin ihtiyaç kredisi borcu vardı, yani yaşamını sürdürmek için geliri yetmediğinden borçlandı. Kişi başına düşen ortalama miktar 8.700 lira. Bunlara kredi kartından para çeken 425 bin kişiyi daha eklemek gerekiyor. 22 milyon kredi kartı sahibinin kişi başına ortalama borcu 3.500 lira.

1.300 lira asgari ücret alan emekçiler geçinemiyor, borçlanıyor, borcunu ödeyemiyor. Ödenemediği için takibe düşenler artıyor. Üstelik BDDK'ya göre çoğu KOBİ borcu yani küçük patronlar da borç batağında.

Bu ortamda emekçiler, ne patronlara ne de hükümetin haklarını kısıtlamasına ses çıkarabiliyor. İtiraz eden, hakkını isteyen işçi, işten çıkarılıyor, taşeron ya da kiralık işçilik yolu gösteriliyor. Maden işçilerine bu yapıldı. Kayyum atanan 2 bin işyerinin çoğunda da aynısı yapıldı.

Sadece ekonomi değil, siyaset ve hukuk sistemi de neredeyse tamamen hükümetin denetimine girdi. Hükümet de sadece bir avuç patrona hizmet ediyor.

İşçiler, emekçiler, işini kaybetme, borç, geçim derdindeyken, başbakan utanmadan, “patronlara iş kuracaklarını”, işyerlerini kendilerinin yapıp patronlara vereceklerini söylüyor.

Bugün patronlar, kendilerini çok güçlü hissediyor. Karşılarında Renault işçileri gibi bilinçli, örgütlü, ne yaptığını bilen, planlı hareket eden bir işçi mücadelesi yok. Siyasilere istediklerini hemen yaptırıyorlar.

Kanalizasyon açılışını bile propaganda yapmak için kullanan, “Türkiye'yi kıskanıyorlar” lafını dilinden düşürmeyen, yürüttükleri siyasetin sonucundaki olumsuzlukları yine işçilerin sırtına yüklemek için baskıya, “özgürlük-güvenlik dengesi” laflarıyla emekçilerin hakları budayan yasalara sarılan siyasetçilere artık yeter! (30.06.2016)

Madencinin sırtından, patronlara kıyak!

Zonguldak'ta Gülen soruşturması nedeniyle kayyum atanan Deka Madenclik ve bağlı taşeronu Balçın Madencilik'te çalışan 282 işçi, toplu olarak işten çıkarıldı. İşçilerden 85’i, 4 aydır ücretlerini alamadıkları için 18 Mayıs'ta maden ocağına girerek 11 gün boyunca ocaktan çıkmama ve açlık grevi yapmış, 68 işçinin sağlık sorunları nedeniyle ocaktan çıkmasından sonra kalan 17 işçi de eylemin 11'inci gününde alacaklarının ödenmesiyle eylemi bitirmişti.

Bütün arkadaşlarının maddi olarak çok kötü durumda olduğunu anlatan bir işçi şunları söyledi: "Şirket bizim toplu çıkışımızı verdi. Benim 5 bin 900 lira alacağım duruyor. Benim gibi birçok madenci arkadaşım var alacaklı. Tazminat ve maaşımızı sorduğumuzda 'mahkemeye verin' diyorlar."

Soma'da da katil patron hala madencilerin tazminatını ödemedi.

Maden patronlarına, söz geçiremeyen hükümet, sessizce, Soma yasasını yani madencilere çıft asgari ücret ödemesini bütçeden yapma kararı aldı. Maden patrona, yeraltında çalıştırdıkları her işçi ücretinin 1.300 lirasını devlet ödeyecek. 1 Ocak 2016-31 Aralık 2020 arasındaki bu kıyak için 5 aylık ilk ödeme, işçi başına 6 bin 500 lira bayramdan önce patronlara ödenecek. Patrona nakip para var, işçiye ise aylıkları 105 bin liraya kadar çıkan kayyum.

Bu ortamda patronlar, bildiklerini okuyor; yaptıkları kanun oluyor, yapmadıkları hükümetçe kapatılıyor. Elbette işçinin hakkkından çalarak.

Bugün bu sorunu en çok madenciler yaşıyor, ellerinden geleni yapıyorlar ama aslında tüm işçi sınıfının sorunu mücadele de ortak olmalı. (30.06.2016)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Gıda

Sorunlar da bir, çözümler de

Sendika, nasıl olduysa, Ramazan ayı başlamadan bir piknik düzenledi. Bazı işçiler, senelik izinde olduğu için katılamadı. Zaten pikniğe ne yazık ki tüm işçiler çağrılmadı. Her bölümden sendika temsilcilerinin seçtiği 30 işçiyle yapıldı.

Temsilcilere, neden böyle yapıldığını sorduğumuzda "her ay bu şekilde yapacağız, bunu birbirini tanımayan işçilerin tanışması ve sorunlarını paylaşması için yaptık" dediler.

Geçmişte temsilcilerle yaptığımız konuşmalarda, işçiler arasındaki kopukluk ve güvensizliğin önemli olduğu, işçilerin önündeki en büyük engellerden biri olduğu ve bunun aşılması için temsilcilerin birşeyler yapması gerektiğinden bahsetmiştik. Şimdi temsilcilerin bu çabaları, bizim için umut verici olabilir, elbette devamını getirebilirlerse.

Piknik masraflarını, sendika genel merkezi karşılamış. Genel merkez, Bursa'daki Nestle greviyle ilgilendiğinden diğer işyerlerine fazla zaman ayıramadığı söylendi. Sanki grev yokken çok zaman ayırıp işçilerin sorunlarıyla ilgileniyorlardı. Bahane arayan için hiç olmadığı kadar bahanemiz var.

Sendikacılar sık sık, işyerinde çalışan işçilerin "cahil" olduğunu söylüyorlar ama bu cehaleti gidermek için gerekeni yapmadıkları gibi cehaleti de yaratıyor. Herhangi bir durumda, kendilerini aklamak için "biz bunlarla mı grev veya direniş yapacağız" diyerek hemen suyun yüzeyine çıkmasını biliyorlar.

Oysa eski fabrikada yapılan yılsonu eğitimlerinde biraz olsun bir şeyler öğrenen işçileri, sendikacıların kaldıramadığını çok iyi biliyoruz. İşçiler, patronun yasal olmayan uygulamalarının durdurulmasını talep ettiğinde, müdürlerden önce sendikacılar işçileri durdurmaya çalıştı. İşçiler de kendi işlerini kendileri hallettiler ve başarılı oldular. Bunu gören patron, artık bu tür eğitimlere izin vermiyor.

Sınırlı da olsa bu piknik, bizim için önemli ve devamını sağlamak önümüzdeki sözleşmenin gidişatını olumlu yönde etkileyecek koşulları sağlamada yararlı olabilir. Bu nedenle temsilcileri biraz teşvik etmek gerekebilir. Bu sayede diğer bölümlerdeki işçilerle tanışıp ortak tavır alabiliriz. Sorunlarımız ortak, çözümleri de ortak çabayla olabilir. (Bir işçi)

Nestle grevi devam ediyor

Bursa Karacabey'de bulunan Nestle fabrikası yönetimi ile Tek Gıda-İş sendikası arasında yürütülen toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşmaya varılamaması üzerine 900 işçi, 21 haziranda greve başladı. İşçiler, esnek çalışmanın kaldırılmasını ve zorunlu mesai uygulamalarına son verilmesini istedi.

Ortalama 7 yıldır çalışan ve brüt 1.647 lira ücret alan işçiler, ilk yıl için ücretlere seyyanen 555 lira, her kıdem yılı için de 20 lira, 2. yıl içense enflasyon üzerine 5 puan zam istiyor.

Patron ise 0-5 yıla kadar kıdemi olanlar için 100 lira zam, her kıdem yılı için ise artı 8 lira, 6-10 yıla kadar 175 lira zam, her kıdem yılı için artı 16 lira. 11 yıl ve üzeri işçiler için ise 200 lira zam, her kıdem yılı için de artı 16 lira dayatıyor.

Patron, kıdem ayırımı yaparak, hem işçiye vereceği miktarı düşürüyor hem de işçileri bölmeye çalışıyor.

Grevdeki işçilere ailelerden ve diğer fabrikalardan sürekli destek geliyor. Patron bazı tavizler verdi ama işçiler bunu yeterli bulmadı: Özellikle işçiler, kadrolu olmak ve geçici, günübirlik çalışmaya son verilmesi de istiyor.

Grevdeki Nestle işçilerine desteğimiz tam. İstekleri, bütün emekçilerin istekleriyle ortak ve bunları da toplu bir mücadele ile elde edebileceğimizi unutmamız gerek. (28.06.2016)

MHP'de kriz, çıkar ve koltuk kavgası:
Eğer parçalanırsa, gerici fikirlerin savunucusu azalır!

Komünist, işçi sınıfı ve Kürt halkının düşmanı MHP, özelikle 7 haziran seçimlerinden sonra, parti başkanı Bahçeli'nin, parti çıkarlarını korumak amacıyla AKP'nin kuyruğuna takılıp onun bir aleti haline dönüşmesi, parti içerisindeki bazı çevrelerde huzursuzluk yarattı ve tepkilere yol açtı. Bugün kurultay ve mahkeme savaşlarıyla süren tepkiler, partiyi parçalanma aşamasına getirmiş durumda.

Bahçeli'nin partiyi yıprattığını, oy kaybına yol açtığını düşünen muhalefet, kendi içinde birbirine karşı olan ekip ve hiziplerden oluşsa da, en azından şimdilik Bahçeli'ye karşı birlikte hareket ediyor. Meral Akşener'in başını çektiği muhalefet, uzun çabalardan sonra MHP'nin yönetimini ele geçirip yeni bir çizgi belirlemek amacıyla 19 haziranda bir tüzük kurultayı gerçekleştirdi. Ancak Bahçeli, mahkeme yoluyla muhalefetin kurultayda aldığı kararın yok sayılmasını sağladı.

Buna rağmen muhalefet, 10 temmuzda genel başkanı değiştirmek istiyor. Bahçeli ve çevresi, buna karşı da bir mahkeme kararı çıkardı ve başkan seçimli kongrenin 2018'den önce yapılamayacağını söylemeyi sürdürüyor.

Kavgalı görünen taraflar, şimdiye kadar, MHP'nin siyasi çizgisine yönelik hiç bir eleştiri ileri sürmedi. Sadeca başkanlık tartışması yapılıyor, başkan adaylarından hiç biri, hangi siyasette değişiklik yapacağına dair tek laf etmedi.

MHP'nin yönetiminde değişiklik, şimdilik görünmüyor. Çünkü Bahçeli, AKP hükümetine verdiği hizmetler karşılığında devlet kurumlarından bayağı yardım ve destek görüyor.

Ancak değişiklik olur da yönetime Akşener veya başka bir muhalif gelse de izleyecekleri siyaset, yine sömürü düzenine hizmet etmeye devam etmek olacak.

Bunu sadece şimdiki siyasetiyle değil, MHP kadrolarının geçmişte uyguladığı tüm siyasetleriyle ve özellikle 1970-1980 arasında işçi sınıfının yoğun mücadele ettiği yıllarda; işçi eylemlerine ve grevlere "komandoları" ile yaptığı saldırılar bizzat gerçekleştirmişti. Demirel, Çiller ve hatta Ecevit'in partileri ile yaptığı ittifak ve hükümet ortaklıklarıyla, emekçilerin haklarını budayan yasalara hep destek verdi. Kürt halkının en çok ezildiği dönemlerde de, bu siyasete en büyük katkı, her zaman MHP'den ve onun siyasetini benimseyenlerden geldi.

Sadece siyasi olarak değil, fiilen de bunu yaptılar. Geçmişte ordu, özel tim, polis, devletin kullandığı tüm yasal ve yasa dışı örgütler, mafya, kadrolarını Türk milliyetçisi MHP çevresinden buluyordu. Asker cenazelerinde MHP slogan ve amblemleri yükseliyordu.

İşçi sınıfına ve Kürtlerle birlikte, Alevilere karşı yapılan Çorum, Maraş katliamlarında da MHP kadroları yer aldı. Şimdiki meclis başkanı, geçmişte MHP'li idi ve Çorum katliamı davasında yargılandı.

Bugün, onların yerini islamcı tekbirler aldı. Erdoğan, tıpkı MHP'nin militer örgütlemesi gibi bu tür işlerde kullandığı İslamcı örgütler, guruplar oluşturdu. İşte, toplumda, siyasi ortamda yer bulamayan, iş olanakları daralan tabandaki bu kadrolar, ya AKP'ye gidiyor ya da parti yönetimini zorluyor.

MHP'nin tüm tarihi, emekçilerin ezilmesi için devlete verdiği katkının ve bizzat bunun için yaptıklarının tarihidir. Bunun bazı iyi niyetli emekçilerin zannetttiği gibi "vatanı sevgisi" ile ilgisi yoktur. Çünkü işçi sınıfının vatanı, kendi elleriyle var ettiği tüm dünyadır. (29.06.2016)

Uluslararası Gündem

Fransa

Bizi susturamayacaklar!

El Khomri Yasasına karşı yapılan yürüyüşler, tepkinin çok köklü olduğunu gösterdi. Üç aydan fazladır, peş peşe yürüyüş yapıldı. Katılanlar en az iki hafta, belki bir aydan fazladır mücadelede ve grevlerde.

Hükümet yürüyüşü, etrafı kırıp döken, Necker hastanesi girişindeki camı kıran birkaç yüz maceracının eylemine indirgemek istedi. Böylece bütün emekçilere hakaret ediyor. Amacı bütün hareketi karalamak, hedef şaşırtmak ve emekçilerin büyük çoğunluğunun yasaya karşı olduğunu gizlemek. Hükümeti asıl rahatsız eden; emekçilerin karşı oluşu. Emekçileri, yasanın onlar için yararlı olduğuna ikna edemediğinden, şimdi tehdide, şantaja, karalamaya başvuruyor.

Hükümet, büyük medyanın desteğiyle birlikte rafineri ve demiryolu grevcilerine saldırı kampanyası yaptı: Ülkeyi rehin almakla, sel baskınlarından zarar görenlerle dayanışmada bulunmamakla, Avrupa Futbol karşılaşmalarını sabote etmekle suçluyor. (*) Her tür saldırıyı yapmaktan çekinmedi ve emekçilerin grevlerini "sosyal terörizm" olarak karaladı.

Hükümet, CGT'yi tüm olup bitenlerden, hatta şiddet olaylarından sorumlu tutuyor. Örneğin Başbakan Valls yüzü bile kızarmadan, cihatçıların, polis çifti öldürülmesini öne sürüp, yürüyüşleri yasaklama tehdidini gündeme getirdi. Bu gibi yöntemlerle emekçileri susturacağını sanıyorsa yanılıyor!

El Khomri Yasası, hükümetin nasıl işçi düşmanı bir siyaset izlediğini gösteriyor. Sosyalist olduğunu iddia eden hükümet, emekçilere karşı ne kadar nefret dolu olduğunu açıkça gösteriyor. Başbakan Valls, Sarkozy'i taklit ediyor; hatta onu geçti.

Valls'ın yürüyüşü yasaklama isteği, sadece bir tehdit değil, emekçileri susturmak için baskıyla fikir özgürlüklerini de sınırlayacak ortamı hazırlamaktır.

Sosyalist Parti, yürüyüşleri ve grevleri, kanlı baskıyla bitirmekten çekinmiyor ve bu ilk değil. 1948'de zamanın Sosyalist içişleri bakanı Jules Moch, grevdeki madencilere karşı orduyu kullanmıştı ve altı madenci katledilmişti. Greve katılan 300 bin madencinin binden fazlası, haklarını savundukları için hapse mahkum edilmişlerdi. O tarihi ortamda yani Soğuk Savaş'ın başladığı dönemde hükümet bunu yapmıştı. CGT'ye ve komünistleri hedef alan yoğun bir kampanya sürdürmüştü.

Ortam henüz bu seviyeye gelmedi. Valls şimdilik küfür ve tehditle yetiniyor. Bunlar bile kabul edilemez. Saldırılar, emekçileri korkutamaz. Sürdürdükleri, mücadeleye ve yürüyüşlere katılmada daha da kararlı kılabilir.

Yüzbinlerce emekçi, son üç ay içerisinde şu veya bu şekilde harekete geçip varolduklarını, ısrarlı ve haklarını korumakta kararlı olduklarını gösterdi. Hareket geçenler, emek dünyasının sadece bir parçası. Hükümet ve onun borazanlığını yapan medya, devamlı, mücadele eden emekçilerin "azınlık" olduğunu tekrarlıyor. Ancak bu azınlık, emekçilerin çoğunluğunun sempatisine ve desteğine sahip. Çünkü onlar, bütün emekçilerin çıkarlarını savunuyor. Emek dünyasının öfkesini ifade ediyorlar.

Bu öfke, cumhurbaşkanı Hollande'ın emek dünyasına karşı yaptığı birçok ihanetin birikimi. Hollade, patronlara milyarlarca avro hediye etti. Pazar günü çalışmasını emekçilere dayattı. Bugün Valls ve içişleri bakanı Cazeneuve, her gün yaptıkları saldırılarla açıkça emekçilerin düşmanı olduklarını ortaya koyuyorlar.

Şimdi eylemler, El Khomri İş Yasasının da önüne geçti; işçi sınıfının onurunu koruma mücadelesine dönüştü. Patronların tüm uşaklarına karşı mücadeledir. Emekçileri susturamayacağını gösteren eylemdir. Verilecek en iyi cevap, yürüyüşlere kitlesel katılmak olacak. LO (24.06.2016)

(*) Mayıs ayının sonunda yaklaşık 10 gün süren aşırı yağış, son 60-70 yılın en yoğunu oldu. Paris ve çevresine büyük zarar verdi.

ABD

Orlando, toplumdaki şiddetin bir örneği

FBI, Obama ve basın, açıkça eşcinsel gece kulübü The Pulse katliamını gerçekleştiren katil Ömer Metin'in bunu DAEŞ adına yaptığını açıkladı. Katilin kafasından neler geçtiğini kimse bilmiyor. Sadece onun yaptıklarının sonuçları ortada. Metin, bir özel güvenlik şirketinde çalışıyordu ve yaptığı saldırı sonucu çoğunluğu Latin Amerika kökenli eşcinselleri öldürdü.

Metin polis olmak istiyordu ve elinden gelen her şeyi yaptı. Cinayet teknolojileri teknikleri diye bir diploma aldı. Yetişkinler cezaevi eğitim merkezinde çalışmıştı. Ardından ölüm gününe kadar, yani 9 yıl boyunca, silahlı özel güvenlik görevlisi olarak bir özel güvenlik şirketinde çalıştı. Bu şirket hesabına, birçok şirkette, genç sabıkalılar kurumlarında veya mahkemelerde çalıştı.

Niçin eşcinselleri öldürdü? Eşcinselleri öldürenler DAEŞ ile sınırlı değil. ABD'de eşcinsellere, travestilere karşı işlenen cinayetlerin çok kabarık bir geçmişi var. Örneğin Haziran 1973'de Nouvelle Orleans kentindeki bir eşcinsel bara karşı yapılan saldırıda 32 kişi katledilmişti. 1997'de lezbiyenlerin gittiği bir bara karşı yapılan bombalı saldırıda 5 kişi yaralanmıştı. 2000 yılında bir kişi, bir eşcinsel barında iki geyin öpüştüğünü görünce silahını çekerek ateş etti. 1969 yılında polisin New York'taki The Stonewall isimli bir bara yaptığı iğrenç saldırının ardından isyan çıktı ve eşcinsellerin modern savunma hareketi oluşturuldu. Eşcinsellere karşı yapılan Pulse saldırısı, ilk değil.

Bu son saldırı, gökten düşmedi, Hristiyan papazları tarafından kışkırtılıyor. Örneğin Orlando katliamının hemen birkaç saat sonrasında bir Sacramento papazı, cinayeti şu sözlerle övdü: "Bugün 50 tane ibne öldürüldü diye üzgün müsünüz? Ha- hayır- Ben bunun muazzam bir şey olduğunu düşünüyorum! Bunun topluma yararlı olacağını düşünüyorum. Bu akşam Orlando ve Florida'nın daha da güvenli olacağını düşünüyorum."

Bu toplum ve yasaları ve de onları destekleyen tüm dinler, eşcinselliği bir cinayet ve günah olarak görüyor. Metin'in babası da şunu söylüyordu: "Tanrı eşcinselleri cezalandıracak."

Polis olmak isteyen bir kişinin soğukkanlılıkla çoğu eşcinsel 49 kişiyi öldürmesine şaşırmamalıyız. Bu, iğrenç fikirler ve nefret duyguları yayan bir toplumun ürünü. Spark (23.06.2016)

Panama Belgeleri: Gerçekleri söylediği için suçlu bulundu!

Muhasebe şirketinde çalışan bir bilgisayarcı tutuklandı. Çok sayıda gizli bilgileri açıkladığı ve de gazetecilere çok önemli şirket ve kişilerin devasa miktarda parayı, dünyadaki büyük bankaların da suç ortaklığıyla Panama'ya gönderdiği konusunda deliller illetiği için.

"Panama Belgeleri" diye bilinen yolsuzluk olayında Panamalı Mossack Fonseseca şirketi, büyük bankaların zengin müşterilerine para aklamaları ve vergi kaçırmaları için yardımcı oluyordu. Örneğin Societe Generale 979 ve Credit Agricole bankası ise 1.129 hesap açtırmıştı. Şu ana kadar bu büyük gruplardan kimse, hatta 2012'de Societe General Başkanı Frederic Oudea, Senatoya verdiği bir ifadede şirketinin tüm vergi cennetlerindeki faaliyetlerine son verdi diye yalan söylediği için bile rahatsız edilmedi.

Zengin Fransız müşterilere gelince onların hiç endişelenmelerine gerek yok, çünkü vergi daireleri, onlarla dostça anlaşmalar yapacak! Hatta Maliye Bakanı Michel Sapin, maliye bakanlığının işinin Panama Belgelerinden sonra arttığını belirterek şaka bile yaptı.

Bu hoşgörü, diğer ülkeler için de geçerli. Diğer yandan bu yolsuzlukları gün ışığına çıkaranlara aynı hoş görü yapılmadığı gibi onların üzerine çok sıkı gidiliyor. Panama polisi, olayın patladığı günün hemen ertesinde seferber olup sözü edilen muhasebe şirketine baskın düzenleyip haberleri yayınlayanları bulmaya çalıştı. Ramon Foncesa ise şöyle bir çığlık atmıştı: "En nihayet gerçek katiller aranıyor." Bu tarihten sonra şirket, farklı ülkelerde davalar açtı ve bunun sonucu olarak da Cenevre'de bir bilgisayarcı tutuklandı.

Ramon Fonseca, aslında kapitalist toplumun bir yasasını açıklamış oldu: Gerçek suçlular yüzlerce milyon paraları vergiden kaçıranlar değil; onlara göre gerçek suçlular, bu yolsuzlukları herkesin gözünün önüne serenlerdir. LO (23.06.2016)

İngiltere

Brexit'e karşı sahte çözüm

İngiltere'de ferandumun "evet" çıkması dünya borsaları ve siyasetinde büyük çalkantı yarattı. Tüm bunlar, ekonomik krizin patlama aşamasında oluyor. Farklı emperyalist ülkeler ekonomik krizinden mümkün olduğu kadar az etkilenerek bedeli diğer ülkelere ödetmeye çalışıyor. Aralarındaki esas kavga bu. Ama her durumda krizin bedelini her ülkedeki emek dünyası ödüyor.

İşçi Partisi West Yorkshire milletvekili Jo Fox'u öldüren katilin ruh hali ne olursa olsun, bu olay farklı hükümet ve siyasetçilerin yıllardan beri göçmenleri günah keçisi yaparak ülkedeki havayı ne kadar zehirlediklerini gösteriyor.

Referandum kampanyasının yarattığı ortam o kadar korku ve nefret dolu ki, komşularının "normal ve çok yardımsever" diye tanımladıkları katil, aşırı sağ fikirlerden esinlenerek cinayetini olağan algıladı. Katil, iki tabanca ve bir bıçak alıp Jo Cox'u "yaşasın Büyük Britanya" çığlıkları atarak katletti. Neden? Büyük bir olasılıkla, Başbakan Cameron'un ülkeye kabul etmek istemediği göçmen çocuklarına Jo Cox'un yardım yapan biri olarak bilindiği için!

Cinayetten sonra ülke genelinde, Jo Cox'un cesedi üzerinden iğrenç bir iki yüzlülük var; cinayetin işlenmesine giden ortamı yaratan siyasetçiler, bu defa göz yaşları dökerek ne kadar üzgün olduklarını ve Jo Cox'un ne kadar cömert olduğunu anlattılar!

Ukip (aşırı sağ) başkanı Nigel Farage ve Avrupa karşıtı partisinin ülkede yaratılan bu zehirli ortamdaki payı açık. Bu partinin son seçim afişi, Büyük Britanya'yı "istila etmeye" hazır, uzun bir kuyruk oluşturan göçmenleri gösteren "Kopuş noktası" afişi idi. Bu afiş aslında Hırvatistan ile Slovanya sınırında bekleyenleri gösteriyor. Ukip'in seçimin başından beri panik yaratmak için kullandığı yalanlarından sadece biri. Ukip farklı konularda da aynısını yapıyor.

Son dönemde, Adalet bakanı M. Gove veya Londra eski belediye başkanı B. Johnson gibi Avrupa karşıtı tutucu sağcıların bazıları, yürüttükleri Avrupa karşıtı seçim kampanyasına zarar vereceği kaygısıyla Farage ile mesafeli olduklarına özellikle vurgu yaptı. Ama onlar da Jo Cox'un katledilmesi ile sonuçlanan ortamın yaratılmasından sorumlu. Kampanyanın başından beri Brexit'in resmi savunucuları, Ukip'in yöntemine çok benzeyen yabancı düşmanlığını sık sık kullandılar.

Nasıl farklı olabilirdi ki? Bu referandumu Cameron tertipledi ve amacı, Ukip'in kendi tutucu partisinde yayılan etkisini sınırlayıp, sağ kanat vekillerin rahat koltuklarını kaybetme endişesini yatıştırmaktı. Ancak Cameron'un bu siyaseti, yani yıllardan beri sürdürdüğü iğrenç yabancı düşmanı siyaseti, Ukip'i güçlendirdi.

Ukip'in seçimlerde tırmanmasından çok önceki yıllarda Cameron, tutucu gazetelerin de desteğiyle hiç çekinmeden, Avrupa Birliği ülkelerinden gelen emekçilerin "sosyal turizm" yaptıkları yalanını kullandı. Gerçek olmasa da siyasi bir amacı vardı.

Cameron, göçmenlerden önce işsizlere ve yoksullara saldırıyor ve onların yüzünden kamu hizmetlerinde sorun yaşandığını anlatıyordu. Gerçekte kamu hizmetlerindeki sorunlar, hükümetin uyguladığı bütçe kısıtlamasından kaynaklanıyor. Sonraları Cameron, kamu sağlık sistemi ve sosyal hizmetlerdeki sorunların kaynağının Avrupa Birliği ülkelerden gelen emekçiler olduğu masalını anlattı.

Hatta seçim kampanyasında bile Cameron açıkça, Avrupa Birliği'ne inanmadığın söyleyip, göçmenlerden korunmanın en iyi yolunun Avrupa Birliği içerisinde kalıp Birliğin olanaklarını kullanıp, geçen yıl elde ettiği "tavizlerle" göçmenlere karşı daha etkili önlemler alabileceğini anlatıyordu.

Referandumdaki her iki taraf da geçmişte aynı siyaseti, yani patronların yol açtığı krizin bedelini emekçilere ödetmek için kemer sıkma siyasetini uyguladı. İkisi de, ileride aynı siyaseti uygulayacak: İşçi sınıfını "Britanyalılar" ve "göçmenler" diye bölüp birbirlerine karşı kullanarak, birleşip mücadele etmesini engelleyecekler.

Onların referandumu "yazı ben kazanırım, tura sen kaybedersin" tipinde. Rupert Murdoch, bunu çok iyi kullanıyor. Örneğin İngiltere'deki yüksek tirajlı Sun gazetesi ile açıkça Brexit tarafını destekliyor. Diğer yandan İskoçya ve Kuzey İrlanda'daki Sun ise aynı çizgi tepki göreceği için manşetlerini değiştiriyor. Yine Murdoch'a ait sözde çok ciddi Times ise Brexit karşıtı kampanyada. Murdoch ve onun gibiler, bu siyasi oyunlarda her zaman kazançlı çıkıyor.

Emekçiler, kendi aleyhlerine olan her iki tarafın oyunlarından da uzak durmalı. Emekçilerin kendilerini savunmak için tek seçeneği var: Sınıf düşmanları olan patronlara karşı milliyet farkı gözetmeden, kapitalistlerin onları bölmek için yaptıkları çabaları boşa çıkararak birleşip ortak mücadeleye hazırlanmak! Worker's Fight (23.06.2016)

Ortadoğu'da bitmeyen savaşlar

Ortadoğu'da, Afrika'da savaşalar var, eski SSCB'nin bazı bölgelerinde çetelerin hâkimiyeti sürüyor, dünyanın birçok yerinde savaş ortamı hâkim; yeryüzünün farklı yerlerinde emperyalist düzen artık hâkimiyetini sürdüremiyor.

Afrika'dan; savaşlardan, diktatörlüklerden ve yoksulluktan kaçıp boş ümitlerle göç yollarına düşüp Avrupa yolunu tutan göçmenlere artık Ortadoğu savaşlarından kaçanlar ekleniyor.

Basın "İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana en büyük göç dalgası" diye yazıyor. Yazılar daha çok, zengin emperyalist ülkelerde panik yaratmayı amaçlasa da, bu kıyaslama boşuna değil. Dünya gittikçe barbarlığa sürükleniyor; öyle bir barbarlık ki Victor Serge 1930'lu yıllarda "yüzyılda gece yarısı yaşanıyor" diye tarif etmişti. Evet, bu bir barbarlık.

Ortadoğu'daki savaşlar

2014 yazından bu yana emperyalist güçler siyasetlerini "DAEŞ'i bitirmek" ekseninde yoğunlaştırdı. DAEŞ'in ortaya çıkması ve milis güçleriyle giderek çok daha geniş alana hükmetmesi, DAEŞ'in kitlelere karşı uyguladığı vahşet ve diktatörlük, onlara fazla sorun yaratmıyor. Esas sorunları, emperyalist devletlerin Ortadoğu'da bölünme ve rekabetle oluşturduğu hâkimiyetinin DAEŞ'in girişimleriyle tehlikeye girmesi.

Bölgeye hâkim olmak için çatışan, ne DEAŞ ne de diğer silahlı gruplar gökten düştü. Emperyalist güçlerin siyaseti, en gerici grupları ve devletleri desteklemekti. Cihatçı diye bilinen güçler, ilk başlarda Afganistan'da ABD tarafından desteklenip Sovyetler Birliği'nin askeri müdahalesine karşı kullanılmıştı. ABD onlara, özellikle Suudi Arabistan vasıtasıyla, silah ve para yardımı yaptı. Örneğin bin Laden, başlangıçta onların bir ajanıydı. Sonralarda, oluşturulan El Kaide örgütü terörist eylemlerle, Batılı güçlere karşı gelen bir güç şöhretini kazanıp Afganistan'dan Cezayir'e kadar uzanan bölgede var olan milis güçleri, kendi etkisi altına almaya çalıştı.

Zamanın ABD Başkanı olan George W. Bush'un, Irak'a karşı 2003'te açtığı savaş, milis güçler için yeni bir büyüme alanı yarattı. Irak toplumunda, Batılı güçlerin askeri işgalinin yol açtığı sefalet ve yıkımın sonucu, insanların ayakta kalıp bir gelir elde edip ailelerini geçindirebilmesinin tek yolu milislere katılmak olmasıydı. Bu yolda sağlanan para ve destek, hiç eksik olmadı. Suudi Arabistan ve İran, bu ortamda bu gibi milis güçler yoluyla, hangi çıkarları elde edebileceklerini ve onları rakiplerine karşı nasıl kullanabileceklerini anlamakta gecikmediler.

2011'den sonra Suriye rejiminin kuşatılmasıyla farklı milis ve rakip güçler arasındaki çatışma daha da büyüdü. Tunus ve Mısır'da gelişen "Arap Baharının" ardından Mart 2011'de gelişen kitle muhalefetine karşı Beşar Esad rejimi, şiddet kullanıp bastırmaya çalıştı. Suriye muhalefetinin bir kısmı, rejime karşı silahlı gruplar oluşturmaya başlayınca bölgedeki farklı güçler bu grupları kendi öz çıkarları için kullanmaya başladı.

Emperyalist güçler, iç savaşın en başından beri Suriye'deki muhalif silahlı güçlere kendi çıkarları ekseninde yardım etti. Batılı yöneticiler, Şam rejimini kendilerinden çok bağımsız gördüklerinden onu yıpratmaya uğraşıyordu ama onun yerine güvendikleri yeni bir güç oluşmadığı müddetçe iktidardan düşürmeyi istemiyor. Diğer yandan Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar'ın, ortaya çıkan değişik İslamcı milislere, kendi aralarında rakip olsalar da, açıkça destek sağlamasını engelleyemediler.

İşte bu ortamda, el Kaide'den kopan DAEŞ grubu, eski Irak ordusundan gelen kadrolarla daha da güçlendi ve hem Irak'ta hem de Suriye'de geniş topraklar üzerinde öz iktidarını oluşturabildi. Emperyalist güçlerin ve Irak ile Suriye'ye komşu rakip güçlerin müdahalelerinin ürünü olan DAEŞ, el Kaide siyasetini devem ettirerek Avrupa'da ve de Mısır, Lübnan, Türkiye ve Yemen gibi ülkelerde de terörist eylemler yapıyor.

ABD yıllardan beri siyasetini "terörizmle mücadele" ekseninde sürdürüyor ve şimdi somut olarak bunu DAEŞ'e karşı devam ettiriyor. ABD, DAEŞ ve iğrençliklerine karşı gelme bahanesiyle uluslararası bir koalisyon oluşturarak gerçek amacı doğrultusunda, çıkarları zıt ülkelere Washington siyaseti etrafında bir siyaset dayatmaya çalışıyor. Bu siyaset ne Türkiye'yi ne Suudi Arabistan'ı ne de Katar'ı kendi siyasetlerini

uygulamaktan alıkoyabiliyor. Örneğin Türk rejimi, DAEŞ'i desteklemeye devam edip, öncelikle, ABD'nin desteklediği Kürt güçlere karşı mücadele ediyor. Suudi Arabistan ise her şeyden önce düşman olarak gördüğü İran'ın güçlenmesine karşı mücadele ediyor ve DAEŞ'a karşı savaşmıyor. Oysa ABD, Irak ve Suriye'de istikrar sağlamak için İran ile ilişkilerini normalleştirmek istiyor.

Bölgedeki farklı güçler ve onların uzak ülkelerdeki koruyucuları aracılığıyla yerel milis güçler, Irak ve Suriye'den sonra şimdi Yemen'de çatışmaları sürdürüyor. Ortadoğu uzun zamandır bir yanda İsrail'deki diğer yanda Müslüman Arap ülkelerindeki çatışmalarla gündemdeydi. Bu çatışmalar sürüyor ve Filistin halkı, emperyalist güçlerin desteklediği İsrail devletinin baskıları altında olmaya devam ediyor. Ancak artık gündemde bir tarafta Suudi Arabistan, Türkiye ve Arap Emirliklerinin diğer tarafta İran ve mütteffiklerinin yer aldığı çatışmalar var. Ek olarak, farklı Kürt güçlerinin, kendi aralarındaki zıtlıkların devam etmesine rağmen bu durumu fırsat bilerek kendilerine bir yurt edinme çabaları var.

DAEŞ' karşı olma görüntüsü altındaki lafta kalan birlik, emperyalist güçler arasındaki siyasi hedeflerlerin çelişkili olması yüzünden, çok zor sürdürülüyor ve de sorunlara getirilen günübirlik çözümler, artık içinden çıkılmaz bir ortam yaratıyor. İşte bu ortamda, 2015 sonbaharında Rusya'nın Suriye'ye, elbette ABD ile anlaşarak yaptığı askeri müdahale ABD'nin ayağından bir dikeni çıkarmış oldu. Suriye'de 5 yıl süren iç savaş, Şam'daki rejime karşı yeni bir iktidar otamı yaratmadı. Tam aksine ülke tamamen bölünüp kitleler üzerinde terör estiren, talanlarla geçinen, hiçbir denetime tabi olmayan, düşman çetelerin hâkimiyeti altına girdi. ABD yöneticileri, Şam rejiminin güvenilir bir muhatap olduğunu, güçlükler nedeniyle başka bir seçenek olmadığını çok iyi biliyor. Ancak diğer yandan Rusya ve İran ile de işbirliği yapmak zorundalar. Üstelik ABD bunu çok bariz bir şekilde de yapmak istemiyor, çünkü bu durumda da müttefiki olan Türkiye ve Suudi Arabistan gibi ülkeler ile arasındaki sorunları daha da büyüyecek.

ABD bu durumda, Suriye rejiminin otoritesini yeniden oluşturma görevini Rusya'ya bırakmayı tercih ediyor. Üstelik Suriye rejimi, Rusya'nın müttefiki. ABD, Rus bombardımanı, daha önce desteklediği silahlı grupları hedef aldığında sözlü protesto ile yetiniyor ve bu grupları desteklemekten vazgeçmeye de hazır. Aynı şekilde, Birleşmiş Milletler vasıtasıyla yapılan, Suriye için "siyasi çözüm" girişimleri bir kılıf olup esas amaç fiili bir çözümün gerçekleşmesi için zaman kazanmak. Ancak, Rusya'nın askeri müdahalesine rağmen fiili bir çözümün gerçekleşmesi zaman alabilir.

Ortadoğu'daki durum, emperyalizmin siyasi durumunun bir yansıması. Barış, demokrasi, halkların haklarına saygı gösterilmesi gibi kavramları ileri süren emperyalizm, esasta egemen olduğu bölgelerdeki konumunu korumak istiyor. Bunu sürdürebilmek için iğrenç bir şekilde silahlı grupları maşa olarak kullanmaktan, rakip ülke ve güçleri, sözde onlara karşı mücadele ettiği diktatörleri birbirine kırdırmaktan çekinmiyor. İşte emperyalizmin uyguladığı bu siyaset terörizme karşı mücadele etmediği gibi, bazen onu doğrudan destekleyerek, uygun ortam yaratarak, katılan insanlar yoluyla tam aksine onu besliyor. Ortadoğu'da DAEŞ yenilse bile onun yerine benzer başka cihatçı örgütler başka bölgelerde veya aynı bölgelerde, şu veya bu gücün de desteğiyle, palazlanmayı deneyecek.

Şimdi de, DAEŞ' karşı mücadele etme iddialarıyla, Libya'da bir önceki askeri müdahalenin bölgede oluşturduğu siyasi istikrarsızlığa ve bölgenin düşman silahlı milislerin eline geçmesine son vermek ve petrol ticaretini sekteye uğratan cihatçı grupları temizlemek için askeri bir müdahale söz konusu. Emperyalizmin, çetevari müdahaleleri gittikçe artıyor ve bu nedenle de sömürdüğü ve denetlediği bölgelerde de istikrarsızlık giderek artıyor.

Avrupa'daki etkileri

Zengin emperyalist ülkeler, sınırlarını tel örgülerle çevirseler de Ortadoğu'daki savaşların ve büyüyen bar barbarlığın etkilerinden kurtulamıyor; hatta tel örgüler, barbarlığın belirtisi.

Ortadoğu'daki savaşın yankıları, sadece Avrupa ile sınırlı değil. Kanlı savaşların yansıması olan terörist saldırılar, Fransa dâhil, büyük güçler tarafından kullanılarak bir savaş ortamı yaratılıyor. Fransa bunu bahane ederek, ilan edilen olağanüstü hal durumunu, saldırıları engelleme iddialarıyla Anayasa'ya ekliyor. Elbette bunların hiçbiri ne saldırıları ne de terörizmi engelliyor. Ancak bu bahaneyle kitleler denetim altına alınıyor, ülkede "ablukaya alındık" havası yaratılıyor ve emperyalist demokrasilerin o çok gurur duyduğu sınırlı demokratik haklar bile darbe yiyor. (03.2016)

Anma... Anma... Anma...

Muhammed Ali öldü

1964'ün başlarında, Cassius Clay isimli genç ve atılgan bir boksör, Sonny Liston'a ağır sıklet şampiyonluğu için meydan okudu. Clay, aleyhine olan sekizde bir başarı olasılığına rağmen, müsabakayı yönlendirdi. Zarif bir boks hilesi yapıp, mesafeli hareket ederek, Liston'ın vahşice saldırmasına ve ıskalamasına neden oldu. Yedinci raundun başında Liston, çan sesine karşılık veremeyince Clay, kendini galip ilan etti.

Clay, ringin dışındaki sosyal ve özgüvenli tarzı ile pek çok gazetecinin bamteline basmıştı. Ezici zaferinin hemen ardından, arkasına Malcolm X'i alarak, İslam Ulusuna katıldı. Çabucak adını Muhammed Ali olarak değiştirince ırkçılar karşı saldırıya geçti.

Ancak Ali, siyahilerin ve siyahilerin mücadelesinden etkilenenlerin kahramanı oldu.

Tanınmış sporcuların aksine Ali, ününü, siyahilerin davasını desteklemek için kullandı. 1966'da Vietnam Savaşı'na gönderilmek üzere orduya alınmayı reddedince, tüm bir nesle seslendi. Pek çokları onun "Benim Vietkong ile bir derdim yok. Hiçbir Vietkong'lu bana 'zenci' demedi" sözlerini hiç unutmadı.

Ertesi yıl, "Neden benim bir üniforma giyip yurdumdan 10 bin mil uzaklaşmamı ve Vietnam'daki kahverengi derili insanların üzerine bomba ve mermi yağdırmamı istiyorlar, hele ki Louisville'deki sözüm ona 'zenciler' köpekler gibi muamele görür ve temel insan haklarından mahrum bırakılırken? Hayır, yurdumdan 10 bin mil uzaklaşıp bir başka zavallı ulusun, beyaz köle sahiplerinin, koyu tenliler üzerindeki hakimiyetini sürdürmesi için katledilmesine ve yakılmasına yardım etmeyeceğim. Bugün böyle kötülüklerin sona ermesi gereken gündür. Böyle bir tavır koymanın bana milyonlarca dolar kaybettireceğine dair uyarılar aldım. Ancak daha önce söyledim ve bir daha söylemeyeceğim. Halkımın gerçek düşmanı burada. Kendi adaletleri, özgürlükleri ve eşitlikleri için savaşan insanları köleleştirmeye yarayan bir araç haline gelip; dinime, halkıma ya da kendime leke sürmeyeceğim. Eğer savaşın benim 22 milyonluk halkıma özgürlük ve eşitlik getireceğine inansaydım beni askere almaları gerekmezdi, yarın kendim katılırdım. İnançlarımı savunarak kaybedeceğim hiçbir şey yok. Hapishaneye girecekmişim, ne olmuş yani? Biz 400 yıldır zaten mahkumuz."

Ali'nin askere alınmayı reddetmesi, ordudaki savaş karşıtı genç işçileri cesaretlendirdi. Ayrıca başka atletleri de, özellikle büyük basketbolcu Kerim Abdül Cabbar'ı da tavır almada cesaretlendirdi.

Ali'nin ağır sıklet unvanı 1967 nisanında, orduya katılmayı reddettiği için elinden alındı. Haziranda bir ağır suçtan hüküm giydi. Ali, tavrı nedeniyle, kariyerinin en parlak döneminde bokstan men edildi. Üç buçuk yıl sonra geri döndüğünde, becerisini biraz kaybetmişti. Unvanını yeniden kazanması üç yıl sürdü, ardından gelmiş geçmiş en zor dövüşlerden birinde, Manila'dakinde, unvanını korudu.

Ali, boks tekniğine "kelebek gibi uçup arı gibi sokmak" diyordu. "Kelebek gibi uçmanın" ringde ceza almayı engellemediğini keşfedecekti. Pek çok başka boksör gibi üst üste binen darbeler, onu bir çeşit Parkinson hastalığına sürükledi, bu da onu susturdu.

Boksu bırakmadan önce bile, biraz geveleyerek konuşmaya başlamıştı. Neticede kendi fikirlerini ifade edememeye ve başkaları onun adına konuşmaya başladı.

11 Eylül'ün ardından, saldırganları Müslümanlığa uygunsuzlukla suçladı ve "İslam, öldüren bir din değildir" dedi, "Onlar (Örneğin ABD hükümeti) ne karar alırlarsa alsınlar, yüzde yüz arkasındayım" diye ekledi.

Bu açıklama tekrar tekrar ortaya çıkarılarak Ortadoğu'daki savaşları desteklemek için kullanıldı.

Ali, resmi olarak rehabilite edildi, ABD'nin küresel bir elçisine dönüştü. Amerika'nın başka ülke halkları üzerindeki baskısına karşı çıkan biri için bu üzücü bir sondu.

Bununla beraber, tek mantıklı seçeneğin ırkçılığa ve savaşa karşı mücadele vermek olduğuna karar veren nesillerin zihinlerinde Muhammed Ali'nin yeri her zaman özel olacak.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 18 TL/ 5 Pound.